

I

Pasak techninių specialistų, nuo tada, kai buvo atgabenta, mergina kitapus stiklo nepratarė nė žodžio. Iš pradžių tai jo nestebina — juk patyrė tokių traumų, tačiau dabar, žvelgdamas į ją pro vienpusį veidrodį, pradeda abejoti savo ankstesniu vertinimu. Ji sėdi susikūprinusi ant kietos metalinės kėdės, viena sutvarstyta ranka parėmusi smakrą, o kitos pirštu brauko ant nerūdijančiojo plieno stalo beprasmius simbolius. Akys primerktos, po jomis — tamsūs ratilai, juodi plaukai — matiniai ir neplauti, suimti ant viršugalvio į netvarkingą kuodą. Atrodo aiškiai išsekusi.

Bet traumuota jos nepavadintų.

Gurkšnodamas kavą, specialusis FTB agentas Viktoras Hanoverianas stebi merginą ir laukia atvykstant savo komandos narių. Bent jau partnerio. Trečioji, svarbiausia komandos narė dabar ligoninėje su kitomis merginomis, bando gauti naujausią informaciją apie jų būklę ir — jei įmanoma — išsiaiškinti pavardes bei paimti pirštų atspaudus. Kiti agentai ir techniniai specialistai — toje valdoje, ir, išgirdęs skurdžias jų naujienas, agentas pajunta norą paskambinti namo ir pasikalbėti su savo paties dukromis, įsitikinti, kad joms viskas gerai. Bet Viktoras moka bendrauti su žmonėmis, ypač traumuotais vaikais, todėl protingai nuspręsta, kad būtent jis turi likti čia ir laukti, kada galės užėiti pasikalbėti su nukentėjusiaja.

Jis mato blyškiai rausvas nuospaudas aplink merginos nosį ir burną, paliktas deguonies kaukės, purvo ir suodžių dėmes ant veido bei skolintų drabužių. Jos plaštakos ir kairysis žastas sutvarstyti, stambūs tvarsčių kontūrai šviečia ir pro plonus apatinius marškinėlius, kuriuos kažkas jai davė ligoninėje. Mergina virpa, vilkėdama žalsvas ligoninės kelnes, patraukusi pėdas nuo šaltų grindų, bet nesiskundžia.

Jis nė nežino, kuo ji vardu.

Nežino vardų daugumos jų išgelbėtų merginų, nė tų, kurių vaduoti nuvyko smarkiai, smarkiai per vėlai. Ši nesikalbėjo su niekuo, tik su nelaimės draugėmis, ir net tuomet nesikreipė vardais, nesuteikė informacijos. Tik... na, vargu ar galima pasakyti, kad jas guodė. „Tu mirsi arba nemirsi, o dabar atsipalaiduok, kad gydytojai galėtų dirbti“ — ne kažin koks nuraminimas, bet kitos merginos, regis, priėmė tai paprastai.

Ji išsitiesia ant kėdės, lėtai kelia virš galvos rankas, kol nugarą išsiriečia kaip lanko templė. Mikrofonuose skausmingai spragteli stuburo slanksteliai. Papurčiusi galvą, vėl susmunka ant stalo, skruostas priglunda prie metalo, delnai atsiremia į paviršių. Ji nususukusi nuo stiklo, nuo Viktoro ir visų kitų, kurie, kaip jai žinoma, turi stovėti kitapus, tačiau, žvelgiant šiuo kampu, atsiveria dar viena įdomi detalė — linijos.

Ligoninėje jam davė nuotrauką; dabar matyti tik ryškiaspalvio piešinio pakraštėliai, kyšantys ant mentės. Visą piešinį sunkiau įžiūrėti, ir vis dėlto apatiniai marškinėliai nėra tokie stori, kad iki galo jų uždengtų. Viktoras išsitraukia iš kišenės nuotrauką ir, priglaudęs prie stiklo, lygina blizgiame popieriuje įamžintą vaizdą su tuo, ką regi ant merginos nugaros. Piešinys nebūtų svarbus, jei ne tai, kad šitaip išmargintos visų — išskyrus vieną — merginų nugaros. Skirtingos spalvos, skirtingi raštai, bet esmė ta pati.

— Manote, pone, tai jo darbas? — pasiteirauja vienas iš techninių specialistų, stebėdamas merginą monitoriuje.

Kamera, įtaisyta kitoje apklausų kambario pusėje, stambiu planu rodo jos veidą, užmerktas akis, gilaus kvėpavimo lėtai kilnojama krūtinę.

— Greit sužinosime.

Viktoras nemėgsta spėlioti, ypač turėdamas tiek mažai duomenų. Ši byla — vienas iš retų atvejų jo karjeroje, kai atkapstyta tiesa baisumu smarkiai pranoksta tai, ką įsivaizdavo. Viktoras įpratęs galvoti apie blogiausia. Vaikui dingus be žinios, dirbi kiek pajėgdamas, tačiau nesitiki rasti vargšelio gyvo. Galbūt turi vilties. Bet ne lūkestį. Jis matęs kūnų — tokių mažų, jog stebėtina, kad yra jiems tinkamų karstų; matęs vaikų, išprievartautų anksčiau, nei sužinojo, ką šis žodis reiškia, tačiau dabartinė byla tokia netikėta, jog ir pats neišmano, ko griebtis.

Nė nežino, kiek jai metų. Gydytojų spėjimu, tarp šešiolikos ir dvidešimt dvejų, tik iš to maža naudos. Jeigu merginai tėra šešiolika, turbūt turėtų dalyvauti vaiko teisių apsaugos tarnybos atstovas, bet šie žmonės jau užplūdo ligoninę ir viską apsunkino. Jie teikia vertingas ir būtinas paslaugas, tačiau tai nereiškia, kad nesimaišo Viktorui po kojomis. Jis bando galvoti apie savo dukras, kaip jos elgtųsi, jei būtų užrakintos tokioje vietoje, kokioje buvo kalinama ši mergina, bet nė viena iš jų nebūtų tokia santūri. Ar tai reiškia, kad ji vyresnė? O gal tik labiau įgudusi apsimesti abejinga?

— Ar turime daugiau žinių iš Edisono ir Ramires? — paklausia techninių specialistų, neatitraukdamas akių nuo merginos.

— Edisonas jau pakeliui; Ramires vis dar ligoninėje su jauniausios mergaitės tėvais, — praneša viena iš moterų.

Ivona nežiūri į merginą kambaryje, nepažvelgia net į mo-

nitorius. Namuose jos laukia maža dukrytė. Viktoras svarsto, ar nereikėtų Ivonos nušalinti — juk tik šiandien grįžo į darbą, — bet nusprendžia, kad pati praneš, jei nebesusitvarkys.

— Nuo jos ir prasidėjo paieškos?

— Buvo dingusi tik kelias dienas. Prapuolė prekybos centre, apsipirkinėdama su draugėmis. Pasak jų, išėjo iš matavimosi kabinos pakeisti dydžio ir nebegrįžo.

Vienu žmogumi mažiau ieškoti.

Ligoninėje nufotografavo visas merginas — net tas, kurios mirė pakeliui ar vos atvežtos, — ir šiuo metu tikrino jų tapatybes dingusiųjų be žinios duomenų bazėje. Tačiau atsakymų dar teks palūkėti. Kai gydytojai ar agentai paprašydavo mažiau nukentėjusių merginų prisistatyti, jos atsisukdavo į šią, aiškiai savo vadovę, ir dažniausiai tylėdavo. Išgirdusios prašymą, kelios, regis, susimąstė, o tada pratrūko taip smarkiai raudoti, kad teko atbėgti slaugytojoms.

Ko nepasakysi apie merginą, sėdinčią apklausų kambaryje. Paprašyta prisistatyti, ji tiesiog nususuko. Atrodo, jai vienintelei nerūpėjo būti surastai.

Dėl to kai kurie pareigūnai ima svarstyti, ar ji apskritai auka.

Viktoras atsidūsta, išgėręs paskutinį gurkšnį kavos sumaižo puodelį ir švysteli į šiukšliadėžę prie durų. Norėtų palaukti Ramires — tokiomis aplinkybėmis visada praverčia dar viena moteris kambaryje. Ar gali jos palaukti? Neaišku, kiek dar užtruks su mergaitės tėvais, ar ligoninėn neims plūsti kiti gimdytojai, vos tik nuotraukos bus pateiktos žiniasklaidai. *Jei* bus pateiktos, pasitaiso suraukęs antakius. Šios dalies Viktoras nekenčia, koktu, kai nukentėjusiųjų nuotraukos šmėžuoja televizorių ekranuose ir laikraščiuose — tai reiškia, kad aukos niekada negalės pamiršti to, kas joms atsitiko. Bent jau

galima palaukti, kol gaus duomenis iš dingusiųjų be žinios registro.

Jam už nugaros atsiveria ir smarkiai užsitrenkia durys. Kambarys garsui nepralaidus, tačiau barkšteli stiklas, ir mergina, staigiai ištiesusi nugarą, įsmeigia primerktas akis į veidrodį. Ir į tuos, kuriuos veikiausiai nutuokia esant kitapus.

Viktoras neatsisuka. Niekas taip netranko durų, kaip Brendonas Edisonas.

— Kas nors naujo?

— Keli neseni pranešimai sutapo su merginų duomenimis — tėvai jau važiuoja. Kol kas visos iš Rytų pakrantės.

Viktoras patraukia nuo stiklo nuotrauką ir vėl įsikiša ją į striukės kišenę.

— Kas nors daugiau apie mūsų šę?

— Merginą atvežus čionai, kai kurios vadino ją Maja. Pavardė nežinoma.

— Vardas tikras?

Edisonas prunkšteli.

— Abejoju. — Jis tampo užtrauktuką, stengdamasis užsisiegti striukę, po kuria vilki marškinėlius su futbolo komandos „Redskins“ emblema. Greitojo reagavimo pareigūnams radus nukentėjusiąsias, Viktoro komandą iškviėtė per laisvadienį perimti tyrimo. Žinant Edisono skonį, Viktoras dar gali džiaugtis, kad ant marškinėlių nėra nuogų moterų paveikslų. — Šiuo metu mūsų žmonės naršo pagrindinį namą — ieško, ar tas šunsnukis nebuvo pasilikęs kokių nors asmeninių jų daiktų.

— Manau, abu sutiksim, kad jis buvo pasilikęs labai asmeniškų jų daiktų.

Galbūt prisiminęs, ką matė valdoje, Edisonas neprieštarauja.

— Kodėl ši? — paklausia. — Ramires sako, yra ir kitų, ne taip sunkiai sužalotų. Labiau įbaugintų, galbūt daugiau linkusių kalbėti. Šita atrodo kietas riešutėlis.

— Kitos ja pasitiki. Noriu sužinoti kodėl. Tikriausiai žūt-būt nori grįžti namo, tai kodėl, užuot atsakiusios į klausimus, žiūri į ją?

— Manai, gali būti bendrininkė?

— Būtent tą ir turime išsiaiškinti. — Pasiėmęs nuo stalo butelį vandens, Viktoras giliai įkvepia. — Gerai. Eime pasikalbėti su Maja.

Nueina į apklausų kambarį, kur ji sėdi atsiložusi kėdėje, ant pilvo sunėrusi apibintuotus pirštus. Viktoras tikėjosi gynybiškesnės pozos, suraukti partnerio antakiai irgi išduoda sumišimą. Merginos akys perbėga pareigūnais, pastebi detales ir sudėlioja mintis, kurių nė viena neatsispindi veide.

— Dėkoju, kad sutikote ateiti, — pasisveikina Viktoras, nutylėdamas, kad ji neturėjo kito pasirinkimo. — Čia specialusis agentas Brendonas Edisonas, o aš — vyriausiasis specialusis agentas Viktoras Hanoverianas.

Jos lūpų kamputis kilsteli aukštyn — vos pastebimas judesys, kurį vargu ar pavadintum šypsena.

— Vyriausiasis specialusis agentas Viktoras Hanoverianas, — pakartoja užkimusiu nuo dūmų balsu. — Ilgokas titulas.

— Jums labiau patiktų tiesiog „Viktoras“?

— Tiesą sakant, man vis vien, bet ačiū.

Atsukęs butelio kamštelį, jis paduoda merginai vandenį ir greitai pakoreguoja savo taktiką. Akivaizdu, kad nėra nei traumuota, nei drovi.

— Paprastai prisistatymas turi ir antrą dalį.

— Kalbat apie naudingus papildomus faktus? — klau-

sia ji. — Jūs mėgstate pinti krepšius ir ilgai plaukioti, o Edisonui patinka vaikščioti gatvėmis avint aukštakulniais ir vilkint mini sijoną?

Edisonas suurzgia ir trenkia kumščiu į stalą.

— Koks jūsų vardas ir pavardė?

— Nebūkit grubus.

Viktoras įsikanda į lūpą, kad atsispirtų norui nusišypsoti. Tai nepasitarnautų pokalbiui, ir jau tikrai nepakeltų nuotaikos partneriui, tačiau pagunda išlieka.

— Gal malonėtumėte prisistatyti?

— Ačiū, bet ne. Nematau reikalo.

— Kai kurios merginos vadino jus Maja.

— Tai kam dar klausiat?

Viktoras girdi, kaip Edisonas staigiai įtraukia oro, bet nekreipia į jį dėmesio.

— Norim sužinoti, kas esate ir kaip čia patekote, ir padėti grįžti namo.

— O jei pasakyčiau, jog man nereikia jūsų pagalbos, kad grįžčiau namo?

— Tuomet svarstyčiau, kodėl iki šiol negrįžot.

Ji vos pastebimai šypteli ir kilsteli antakį, galbūt išreikšdama pritarimą. Maja — graži mergina: švytinti rusva oda ir šviesiai rudos, beveik gintaro spalvos akys, bet ji — ne meilė. Norint, kad nusišypsotų, teks paplušėti.

— Manau, abu žinom atsakymą. Bet aš jau nebe ten, tiesa? Iš čia galiu grįžti namo.

— Ir kurgi namai?

— Abejoju, kad jie tebėra.

— Čia ne žaidimas, — nukerta Edisonas.

Mergina ramiai nužvelgia agentą.

— Ne, žinoma, kad ne. Žmonės nebegyvi, gyvenimai su-

griauti, o jus, ko gero, labai apsinkino tai, kad turėjot išeiti iš futbolo rungtynių.

Edisonas nurausta ir aukščiau timpteli striukės užtrauktuką.

— Neatrodo, kad būtumėt labai įsitempusi, — pastebi Viktoras.

Ji gūžteli pečiais ir, sutvarstytomis rankomis atsargiai laikydama butelį, gurkšteli vandens.

— O turėčiau?

— Dauguma žmonių nervinasi, kalbėdami su FTB pareigūnais.

— Pokalbis ne ką kitoks nei su...

Ji įsikanda į suskeldėjusią apatinę lūpą ir krūpteli, kai įtrūkusi oda ima kraujuoti. Vėl gurkšteli iš butelio.

— Su?.. — atsargiai paragina Viktoras.

— Su juo, — atsako mergina. — Sodininku.

— Vyras, kuris jus laikė įkalintas... Kalbėjotės su jo sodininku?

Ji purto galvą.

— Jis ir *buvo* Sodininkas.

Supraskite, nedaviau jam to vardo iš baimės, pagarbos ar paveikta kokio nors iškreipto teisingumo jausmo. Apskritai nedaviau jam to vardo. Kaip ir visa kita tenai, jis buvo sukurtas iš visiško mūsų neišmanymo. Ko nežinojome — išgalvodavome, ko neišgalvodavome — ilgainiui prarasdavo reikšmę. Spėju, tai savotiškas pragmatizmas. Šilti, mylintys žmonės, beviltiškai trokštantys pritarimo, tampa Stokholmo sindromo aukomis, kiti iš mūsų pasiduodame pragmatizmui. Mačiau abiejų apraiškas kitose, tad renkuosi pastarąjį.

Tą vardą išgirdau savo pirmą dieną Sode.

Atsipeikėjau su siaubingu galvos skausmu, jis buvo šimtą kartų baisesnis už bet kokias mano patirtas pagirias. Iš pradžių net akių negalėjau atmerkti. Su kiekvienu įkvėpimu, ką ir kalbėti apie judesį, galvą skrodė skausmas. Turbūt kažką išlemenau, nes staiga ant kaktos ir akių atsirado vėsus drėgnas rankšluostis, o balsas nuramino, jog čia tik vanduo.

Nežinojau, kas labiau nervino — tai, kad moteris aiškiai nebe pirmą kartą rūpinosi tokia kaip aš, ar tai, kad ten apskritai buvo kažkokia *moteris*. Tarp tų dviejų, kurie mane pagrobė, moters nebuvo — tuo neabejojau.

Po mentėmis slystelėjo kažkieno dilbis, atsargiai mane pasodino, plaštaka priglaudė prie lūpų stiklinę.

— Tik vanduo, prisiekiu, — pakartojo ji.

Gėriau. Tiesą sakant, man nerūpėjo, ar tai „tik vanduo“, ar ne.

— Pavyks nuryti tabletes?

— Taip, — sušnabždėjau, ir net šis menkas garsas kalė į kaukolę kaip vinis.

— Tuomet išsižiok.

Paklusau, ir ji padėjo man ant liežuvio dvi tabletes, priglaudė prie lūpų tą pačią stiklinę. Klusniai nurijau ir, vėl švelniai paguldyta ant kieto čiužinio su vėsia paklode, stengiausi sutramdyti šleikštulį. Ilgą laiką moteris nieko daugiau nepasakė, kol užmerktose mano akyse liovėsi blyksėjusios spalvotos švieselės ir pradėjau judėti savo noru. Tada patraukė nuo veido rankšluostį ir, delnu pridengusi akis nuo viršutinės lempos šviesos, palaukė, kol nustosiu mirksėti.

— Vadinasi, jau ne kartą esi taip dariusi, — sušvokščiau.

Ji padavė man stiklinę vandens.

Net palinkusi ant taburetės prie lovos, atrodė aukšta.

Aukšta ir raumeninga, ilgomis kojomis, tvirtai ir grakščiai sudėta, kaip amazonė. Ar veikiau — liūtė, nes sėdėjo visiškai atspalaidavusi, tartum katė. Auksinio atspalvio rusvi plaukai buvo įmantriai ir absurdiškai sukelti ant viršugalvio, todėl gerai matėsi ryškūs veido bruožai ir tamsiai rudos akys su auksinėmis dėmelėmis. Vilkėjo juodą šilkinę suknelę, surištą aukštai ant kaklo.

Mano atvirą tiriantį žvilgsnį ji priėmė tartum su palengvėjimu. Spėju, tai buvo geriau nei isterijos priepuoliai, kokių veikiausiai jau buvo mačiusi.

— Mano vardas Lionetė, — tarė, kai galiausiai nusukau akis ir sutelkiau dėmesį į vandenį. — Nesivargink prisistatyti, nes negalėsiu tavęs vadinti tikroju vardu. Jei įstengsi, geriausia būtų jį pamiršti.

— Kur mes?

— Sode.

— Sode?

Ji gūžtelėjo pečiais, ir net šis judesys buvo veikiau grakštus ir plastiškas nei negrabus.

— Kad ir kaip pavadinsi, esmės tai nekeičia. Nori apžiūrėti?

— Tikriausiai nežinai kokio nors trumpesnio kelio iš čia ištrūkti?

Ji tik pažvelgė į mane.

Viskas aišku. Permečiau kojas per lovos kraštą, įsirėmiau kumščiais į čiužinį, o tada pastebėjau, kad esu visiškai nuoga.

— Drabužiai?

— Štai.

Ji ištiesė man juodos šilkinės medžiagos gabalą, kuris pasirodė esąs prigludusi, kelius siekianti suknelė aukšta apykakle ir giliai — labai giliai — iškirpta nugara. Jei mano sėdmenys

turėtų duobutes, jos būtų Lionetei puikiai matomos. Ji padėjo užsirišti virvelinį diržą ties klubais, tada švelniai pastūmėjo prie durų.

Kambarys buvo paprastas, netgi asketiškas, tuščias, išskyrus lovą ir kampe įrengtą nedidelį tualetą su praustuvu. Kitame kampe matėsi kažkas panašaus į mažytį atvirą dušą. Sienos — iš storo stiklo, su įėjimo anga vietoje durų, abipus stiklo buvo bėgeliai.

Lionetė pastebėjo, kad žiūriu į tuos bėgelius, ir susiraukė.

— Tvirtos sienos nusileidžia, kad liktume kambariuose, paslėptos nuo akių, — paaiškino.

— Dažnai?

— Kartais.

Durų anga vėrėsi į siaurą koridorių — šis sukosi į dešinę, tačiau į kairę driekėsi tik trumpą atkarpą iki kampo. Beveik tiesiai priešais kambarį buvo kitas įėjimas su tokiais pat bėgeliais — jis vedė į drėgną ir šaltą olą. Jos gilumoje žiojėjo atvira arka, pro kurią į tamsią akmeninę erdvę sklido lengvas vėjelis, o visai šalia čiurlenančio ir kunkuliuojančio krioklio pursluose blyksėjo saulės atšvaitai. Iš už vandens uždangos Lionetė nusivedė mane į sodą, tokį gražų, jog buvo kone skaudu žiūrėti. Vešlioje medžių ir lapų tankmėje žydėjo nuostabios visų įmanomų spalvų gėlės, tarp jų plazdeno drugelių debesys. Virš mūsų kilo dirbtinė uola — jos plokščias paviršius taip pat buvo apsodintas medžiais ir žalumynais, pakraščiuose medžių šakos siekė iki pat neįtikėtina aukšto stiklinio stogo. Pro žemesnius augalus matėsi juodos sienos — pernelyg aukštos, kad pamatytumei, kas už jų, — ir vijokliais apaugusios nedidelės atviros ervės. Pamaniau, kad ten angos, vedančios į koridorius, kaip ir tas, kuriame ką tik buvome.

Atrijus buvo milžiniškas, kone pribloškiantis vien savo

dydžiu, dar nė nespėjus pažvelgti į spalvų siautulį. Krioklys tekėjo į siaurą upelį, o šis vinguriavo link nedidelio tvenkinio su vandens lelijomis; prie kitų jėjimų pro žalumą driekėsi baltu smėliu pabarstyti takeliai.

Pro stogą krito sodri levandų spalvos šviesa su rožinėmis ir indigo gijomis — vakaras. Kai mane pagrobė, buvo šviesi popietė, bet kažkodėl neatrodė, kad tai ta pati diena. Lėtai apsisukau ratu, stengdamasi įsisąmoninti aplinką, tačiau visko buvo per daug. Akys neįstengė aprėpti nė pusės vaizdų, smegenys — apdoroti nė pusės to, ką mačiau.

— Kas per velnias?

Lionetė net nusikvatojo — garsiu juoku, tačiau netikėtai nutilo, lyg išsigandusi, kad kas nors gali ją išgirsti.

— Vadiname jį Sodininku, — sausai atsakė. — Tinka, ar ne?

— Kas čia per vieta?

— Sveika atvykusi į Plaštakių sodą.

Grįžtelėjau paklausti, ką tai reiškia, o tada — pamačiau.

Ji ilgai gurkšnoja vandenį, vartydama tarp delnų butelį. Kai jau atrodo, kad nesiruošia pasakoti toliau, Viktoras tyliai pabarbena į stalą, norėdamas atkreipti jos dėmesį.

— Pamatėte?..

Mergina neatsako.

Viktoras iš švarko kišenės išsitraukia nuotrauką ir padeda ant stalo tarp savęs ir jos.

— Tai? — paklausia antrąsyk.

— Suprantate, uždavinėdamas klausimus, į kuriuos jau žinot atsakymus, neskatinate manęs jums pasitikėti.

Vis dėlto ji kiek atpalaiduoja pečius ir atsilošia kėdėje, atgavusi įprastą užtikrintumą.

— Mes iš FTB. Paprastai manoma, kad esam geruoliai.

— O Hitleris manė, kad yra blogas?

Edisonas šokteli iki pat kėdės krašto.

— Lyginat FTB su Hitleriu?

— Ne, dalyvauju diskusijoje apie požiūrio tašką ir moralinį reliatyvizmą.

Kai jie gavo pranešimą, Ramires iš karto nuvažiavo į ligoninę, o Viktoras atvyko čionai koordinuoti visos plūstančios informacijos. Valdą apžiūrėjo Edisonas. Jis visada į baisybės reaguoja pykčiu. Vos apie tai pagalvojęs, Viktoras vėl permeta žvilgsnį prie merginos kitoje stalo pusėje.

— Skaudėjo?

— Velniškai, — atsiliepia braukdama pirštu per linijas nuotraukoje.

— Ligoninėje sakė, ji kelerių metų senumo?

— Skamba kaip klausimas.

— Teiginys, kurį reikia patvirtinti, — paaiškina agentas, ir šįkart jo lūpose šmėsteli šypsena.

Edisonas piktai dėbteli į partnerį.

— Ligoninės būna visokios, bet absoliučiai nekompetentingos — retai kada.

— Ir ką, po velnių, tai reiškia? — rikteli Edisonas.

— Taip, ji daryta prieš keletą metų.

Viktoras jau perkandęs merginų bendravimo modelius — ne veltui ilgus metus klausinėja dukrų apie pažymius, kontrolinius darbus bei vaikus. Minutę kitą leidžia tvyroti tylai, stebėdamas, kaip pašnekovė atsargiai apverčia nuotrauką. Prie bylos dirbantys psichiatrai galbūt pateiktų šiuo klausimu porą pastabų.

— Kam nurodė ją padaryti?

— Vieninteliu žmogui pasaulyje, kuriu besąlygiškai pasitikėjo.

— Ir turėk tu man šitiek talentų! Vikai...

Neatitraukdamas akių nuo pašnekovės, Viktoras taip smarkiai spiria į partnerio kėdės koją, jog Edisonas suvirpa. Už tai sulaukia menkos užuominos į šypsena. Merginos lūpos neišsiriečia, jose — nė šešėlio linksnumo, bet veido išraiška vos pastebimai sušvelnėja.

Ji žvilgteli po krašteliu binto, kuriu sutvarstyti pirštai — kiekvienas atskirai, lyg mūvėtų pirštuotas, o ne kumštines pirštines.

— Adatos skleidžia baisų triukšmą, ar ne? Ypač jei tave bado per prievartą? Ir vis dėlto pasirenki adatas, nes yra ir *alternatyva*.

— Mirtis, — spėja Viktoras.

— Blogiau.

— Blogiau nei mirtis?

Bet Edisonas išbąla, ir mergina tai pastebi. Užuoat pareigūną pašiepusi, rimtai linkteli.

— Jis žino. Bet jūs juk nebuvote ten? Perskaityti ataskaitą — ne tas pats.

— Kas blogiau už mirtį, Maja?

Ji nukrapšto nagu šviežią šašą ant smiliaus, ir pro bintą prasisunkia kraujo lašeliai.

— Nustebtumėt, kaip lengva gauti tatuiravimo įrangą.

Pirmąją savaitę kas vakarą man į valgį įmaišydavo kažkokių raminamųjų. Dienomis su manim likdavo Lionetė, tačiau ki-

tos merginos — pasirodo, jų buvo ne taip ir mažai — laikėsi atokiai. Nieko neįprasta, paaiškino ji, kai užsiminiau apie tai per pietus.

— Tie verksmai visoms kelia stresą, — tarė pilna burna salotų. Apie paslaptinę Sodininą buvo galima pasakyti ir tai, kad maitino mus puikiai. — Dauguma verčiau nusišalina, kol paaiškėja, kaip naujokė pritaps.

— Išskyrus tave.

— kažkas juk turi pasiaukoti. Galiu pakęsti ašaras, jeigu reikia.

— Vadinas, turėtum jaustis be galo dėkinga, kad nė vienos neišliejau.

— Kalbant apie ašaras, — Lionetė pasmeigė gabalėlį keptos vištienos ir pasuko šakutę. — Ar iš viso verkei?

— Ar būtų prasmės?

— Mylėsiu tave arba nekęsiu.

— Tik pranešk — pasistengsiu atitinkamai elgtis.

Ji nuožmiai nusišypsojo, parodydama visus dantis.

— Lik, kokia esi, bet jo akivaizdoje nesmarkauk.

— Kodėl jam taip rūpi, kad naktį miegočiau?

— Atsargumo sumetimais. Visgi už kelių žingsnių — skardis.

Teko susimąstyti, kiekgi merginų nuo jo nušoko, kol jis ėmėsi atsargumo priemonių. Pabandžiau įvertinti tos dirbtinės bjaurasties aukštį. Septyni, devyni metrai? Ar nukritęs iš tokio aukščio žmogus užsimušų?

Įpratau prie to, kad vaistams nustojus veikti atsibudavau tuščiam kambaryje ir ant taburetės šalia lovos pamatydavau sėdinčią Lionetę. Bet pirmosios savaitės pabaigoje atsipeikėjau gulėdama ant pilvo, po manimi buvo menkai paminkštintas suolas, ore tvyrojo stiprus antiseptikų kvapas. Nubudau kita-

me, didesniame kambaryje su metalinėmis, o ne stiklinėmis sienomis.

Ir jame buvo kitas žmogus.

Apdujusi nuo vaistų ir vis dar negalėdama praplėsti akių, iš pradžių nieko nemačiau, bet jaučiau, kad jis ten yra. Stengiausi kvėpuoti lėtai ir tolygiai, įtempčiau klausą, o tada ant plikos blauzdos pajutau ranką.

— Žinau, kad nebemiegi.

Tai buvo vyro balsas — vidutinio tembro, kultūringas, su lengvu britišku akcentu. Malonus balsas. Ranka nuslydo aukštyl mano koja, užpakaliu, nugaros linkiu. Nors kambaryje buvo šilta, nuo prisilietimo pašiuropo oda.

— Norėčiau, kad gulėtum visiškai ramiai, kitaip abu turėsime dėl ko gailėtis. — Man pamėginus grįžtelėti į balso pusę, delnas nuslydo ant pakaušio ir prilaukė galvą. — Verčiau nereikėtų tavęs surišti — tai sugadins liniją. Jei jauti, kad neįstengsi išbūti nejudėdama, duosiu ko nors, kas užtikrins ramybę. Bet vėlgi — nenorėčiau. Gali ramiai pagulėti?

— Kam? — paklausiau beveik kuždomis.

Jis įspraudė man į delną blizgų ir slidų popieriaus lapelį.

Pabandžiau praverti vokus, tačiau nuo migdomųjų rytą jie sulipdavo labiau nei įprastai.

— Jei *dabar pat* nepradedate, gal galėčiau atsisėsti?

Delnas paglostė plaukus, nagai palengva brūkštelėjo per galvos odą.

— Gali, — nustebeš atsakė vyras.

Vis dėlto padėjo man atsisėsti ant suolo. Pasitryniau traukiant akis ir pažvelgiau į nuotrauką savo rankoje, visą laiką jausdama, kad jis tebeglosto plaukus. Prisiminiau Lionetę, kitas iš tolo matytas merginas, ir nebūčiau galėjusi pasakyti, kad nustebau.